

[Indenrigsministeren.]

tingent paa 50 Ø. om Ugen skal tilvejebringe det tilvarende Beløb, d. v. s. 3 Mill. Kr. Med andre Ord, i disse Krisefonds vil de til Imødegaaelse af den kommende Vinters Vanskeligheder faa ca. 6 Mill. Kr. Naar man erindrer Bestemmelserne i Arbejdsløshedsloven med Hensyn til Størrelsen af de Understøttelser, som kan ydes fra Krisefonden, vil det ærede Medlem ganske sikkert erkende, at her er i alt Fald lagt Grund til en Hjælpeaktion i den kommende Vinter, som jeg godt forstaar, at man fra de Herrers Side slutter sig til, men som jeg mindre forstaar, man møder med den Kritik, som jeg har mærket en vis Genklang af i de Udtalelser, der er fremsat i dette høje Ting.

Naar saa det ærede Medlem spørger mig, hvad jeg agter at gøre, hvis dette ikke er tilstrækkeligt, ja, saa maa jeg sige til det ærede Medlem, at saa agter jeg, som jeg før har gjort, at henvise til ham og hans Fæller, thi deri har det ærede 14de landstingsvalgte Medlem jo saa fuldkommen Ret, at hjælpe til Bunds gennem disse Vanskeligheder kan kun det produktive Arbejde, sat i Gang ved privat Initiativ. Derved og kun derved kan vi komme ud over Vanskelighederne. Saa længe man fra de forskellige Sider indenfor Produktionslivet, herunder ogsaa fra Arbejdernes Side, ikke vil tage Konsekvenserne af det, som vi økonomisk har gennemlevet i de senere Aar, saa længe man fra alle Sider, ogsaa fra Arbejdernes, mener at kunne opretholde Krav til Produktionen, der tilsidesætter Konsekvenserne af Kronestigningen, saa længe vi bliver uden Konkurrenceevne, saa længe vor Produktionspris ligger ude af Niveau med Købeevnen, saa længe bliver vi i Vanskelighederne. Naar derfor det ærede Medlem spørger mig, hvad jeg vil gøre, hvis dette ikke slaar til, vil jeg paa ny henvise til det Ansvar, som det ærede Medlem og hans Kolleger indenfor Produktionslivets ene Side som Ledere har for den Situation, vi staar i.

Jeg havde oprigtig talt tænkt mig, at vi kunde have gennemført dette Lovforslag i det høje Ting uden at skulle ind paa disse principielle Betragtninger, men de Bemærkninger, som her er fremsat, har tvunget mig til at udtale mig, som jeg har gjort, ikke mindst de, hvad skal jeg sige, mere eller mindre lyriske Betragtninger, som det ærede 11te Medlem for 2den Kreds (H. P. Jensen) fremførte til at begynde med, og hvori han var nær ved at ville frakende alle andre end ham selv

og hans Meningsfæller saavel Følelse for menneskelige Ulykke som enhver Form for Menneskekærlighed. Jeg vil derom sige, hvad jeg ofte har sagt — ogsaa i dette høje Ting —, at det ærede Medlem maa endelig ikke tro, at den sociale Lovgivnings sande Venner og dermed samtidig Venner af en sund social Udvikling her i Landet kun findes i deres Kreds, som stadig mener sig berettigede til at kræve, og stadig fremholder Nødvendigheden af, at der udgives mere, og at Fordringerne skrues højere op. Jeg tror, at de sande Venner af den sociale Lovgivning, baseret paa Tilslutning i vort Folk, paa Villighed til at yde, det er dem, der til enhver Tid indretter sig efter de Forhold, der er til Stede, og som ikke glemmer, at samtidig med, at der ydes, skal der ogsaa betales, og at begge Parter har Ret til Hensyn.

Jeg haaber, som sagt, at Loven skal faa den Virkning, der er tilsigtet. Den er et Udtryk for Løfter, som jeg for Maaneder siden har afgivet, foranlediget ved den Overgangstilstand, som vi nu har gennemlevet, og jeg tvivler ikke om, at disse Bestemmelser vil være af megen Værdi. De vil baade kunne bidrage til at bære Byrden af den Tid, der er forløbet, og til at lempe Virkningerne af de vanskelige Tider, der kan komme. Derfor er jeg Tinget taknemmelig for den Tilslutning, der gennem samtlige Ordføreres Udtalelser trods Kritik her er fremkommet, og jeg haaber paa en hurtig Gennemførelse af Lovforslaget.

H. P. Jensen: Det er forbavsende at se, hvordan den højtærede Indenrigsminister altid tager paa Sagerne. Ingen maa sige noget mod de Tanker og de Meninger, som den højtærede Minister har, saa faar han, om jeg saa maa sige, en Karruselturn og saa bruges der saa kraftige og overlegne Vendinger overfor Medlemmerne, som man ikke kommer ud for fra nogen anden Side. Det har ikke undret mig, at dette ogsaa har præget den højtærede Ministers Optræden her i Dag. Det er noget, jeg var ganske klar over skulde komme. De „Genklange af Paastande“, som jeg bl. a. skulde have fremsat, betegnedes som „Skrøner“. Er det egentlig nødvendigt at bruge den Slags Udtryk i en almindelig Debat og en Debat, der føres i Landstingssalen? Den højtærede Minister talte om, at han vilde ganske overlade til Medlemmerne at dømme. Jeg tror, jeg vil sige det samme. Der har ikke fra min Side været Tale om Skrøner. Jeg er en alvor-